

De Raad van de gemeente Wormerland,

Gelezen het voorstel nummer 2007/ van burgemeester en wethouders d.d. 11 september 2007;

Gelet op art. 108 lid 2 van de Gemeentewet, art. 8 lid 1 sub b van de Wet werk en bijstand (WWB) en de Algemene wet bestuursrecht;

Besluit:

vast te stellen de volgende regeling:

AFSTEMMINGSVEROORDENING WORMERLAND 2007

Hoofdstuk 1: Algemeen

Artikel 1: Begripsomschrijving

In deze verordening wordt verstaan onder:

de wet:	de Wet werk en bijstand (Stb. 2003, 375) en de Wet structuur; uitvoeringsorganisatie werk en inkomen (SUWI);
bijstand:	algemene en bijzondere bijstand;
algemene bijstand:	de bijstand ter voorziening in de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan;
bijstandsnorm: werk en bijstand;	de bijstandsnorm bedoeld in hoofdstuk 3, paragraaf 3.2 en 3.3 van de Wet
bijzondere bijstand	de bijstand bedoeld in artikel 35, eerste lid, van de Wet werk en bijstand;
langdurigheidstoeslag:	de toeslag bedoeld in artikel 36 van de Wet werk en bijstand;
maatregel:	de verlaging van de bijstand wegens het niet nakomen of niet voldoende nakomen van de verplichtingen verbonden aan de bijstand;
belanghebbende: inlichtingenplicht:	degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken; de verplichting bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wet werk en bijstand;
zelfstandige:	de belanghebbende bedoeld in artikel 1, sub b, van het Besluit bijstandsverlening zelfstandigen 2004;
college:	het college van burgemeester en wethouders van de gemeente.

Artikel 2: Het opleggen van een maatregel

Als de belanghebbende naar het oordeel van het college tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont voor de voorziening in het bestaan dan wel de uit de wet of de artikelen 28, tweede lid, of artikel 29, eerste lid, van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen voortvloeiende verplichtingen niet of onvoldoende nakomt, waaronder begrepen het zich jegens het college zeer ernstig misdragen, wordt overeenkomstig deze verordening een maatregel opgelegd. Een maatregel wordt afgestemd op de ernst van de gedraging, de mate waarin de belanghebbende de gedraging kan worden verweten en de omstandigheden waarin hij verkeert.

Artikel 3: Berekeningsgrondslag

De maatregel wordt toegepast op de bijstandsnorm.

In afwijking van het eerste lid kan de maatregel ook worden toegepast op de bijzondere bijstand indien aan belanghebbende bijzondere bijstand wordt verleend met toepassing van artikel 12 van de wet.

Artikel 4: Het besluit tot opleggen van een maatregel

In het besluit tot opleggen van een maatregel worden in ieder geval vermeld: de reden van de maatregel, de duur van de maatregel, het percentage waarmee de bijstand wordt verlaagd, het bedrag waarmee de bijstand wordt verlaagd uitgaande van de uitkeringsnorm en, indien van toepassing, de reden om af te wijken van een standaardmaatregel.

Artikel 5: Afzien van het opleggen van een maatregel

Het college ziet af van het opleggen van een maatregel indien:

elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt; of
de gedraging meer dan *één jaar* vóór constatering van die gedraging door het college heeft plaatsgevonden, tenzij de gedraging een schending van de inlichtingenplicht inhoudt en als gevolg van die gedraging ten onrechte bijstand is verleend. Een maatregel wegens schending van de inlichtingenplicht wordt niet opgelegd na verloop van *vijf jaren* nadat de betreffende gedraging heeft plaatsgevonden.

Het college kan afzien van het opleggen van een maatregel indien het daarvoor dringende redenen aanwezig acht.

Indien het college afziet van het opleggen van een maatregel op grond van dringende redenen, wordt de belanghebbende daarvan schriftelijk mededeling gedaan.

Artikel 6: Ingangsdatum en tijdvak

De maatregel wordt opgelegd met ingang van de eerst volgende kalendermaand volgend op de datum waarop het besluit tot het opleggen van de maatregel aan de belanghebbende is bekendgemaakt.

Daarbij wordt uitgegaan van de voor die maand geldende bijstandsnorm.

In afwijking van het eerste lid kan de maatregel met terugwerkende kracht worden opgelegd, voor zover de bijstand nog niet is uitbetaald.

Een maatregel wordt voor bepaalde tijd opgelegd. Een maatregel die voor een periode van meer dan drie maanden wordt opgelegd, wordt uiterlijk na drie maanden nadat deze ten uitvoer is gelegd heroverwogen.

Artikel 7: Samenloop van gedragingen en recidive.

Indien een belanghebbende zich tegelijkertijd schuldig maakt aan verschillende gedragingen die het niet nakomen van een verplichting als genoemd in artikel 2, eerste lid, inhouden, wordt voor het bepalen van de hoogte en duur van de maatregel uitgegaan van de gedraging waarop de zwaarste maatregel is gesteld.

De duur van de maatregel wordt verdubbeld, indien de belanghebbende zich binnen twaalf maanden na de vorige als verwijtbaar aangemerkte gedraging:

opnieuw schuldig maakt aan een verwijtbare gedraging uit dezelfde of een hogere categorie (artikel 4);

opnieuw schuldig maakt aan dezelfde als verwijtbare aan te merken gedraging (artikel 5).

Hoofdstuk 2: Medewerking verlenen aan het verkrijgen of behouden van werk

Artikel 8: Categorieën

1. De gedragingen met betrekking tot het geen of onvoldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen of behouden van werk worden onderscheiden in vier categorieën.
2. De categorieën omvatten de volgende gedragingen:
 1. eerste categorie:
 - a. het zich niet als werkzoekende doen inschrijven bij het Centrum voor Werk en Inkomen, dan wel de inschrijving niet of niet tijdig doen verlengen;
 2. tweede categorie:

- a. het niet naar vermogen trachten algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen of te aanvaarden;
 - b. het niet dan wel niet tijdig voldoen aan een oproep om, in verband met de arbeidsinschakeling, op een aangegeven plaats en tijd te verschijnen;
 - c. het niet dan wel in onvoldoende mate meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling.
 - d. het niet ondertekenen of het niet aan burgemeester en wethouders verstrekken van het trajectplan;
3. derde categorie:
- a. gedragingen die de inschakeling in arbeid belemmeren;
 - b. het niet of in onvoldoende mate meewerken aan een aangeboden voorziening, waaronder begrepen sociale activering, gericht op arbeidsinschakeling;
4. vierde categorie:
- a. het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid;
 - b. het door eigen toedoen niet behouden van algemeen geaccepteerde arbeid.

Artikel 9: De hoogte en duur van de maatregel

1. Onverminderd artikel 2, tweede lid, wordt de maatregel behorend bij de in artikel 3 vermelde categorieën vastgesteld op:
 - a. 5 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de eerste categorie;
 - b. 10 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de tweede categorie;
 - c. 20 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de derde categorie;
 - d. 100 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de vierde categorie.
2. Bij zeer ernstige verwijtbaarheid kan de duur van de maatregel als bedoeld in het eerste lid onder d verlengd worden van 1 maand naar 2 maanden.

Hoofdstuk 3: Te laat verstrekken van inlichtingen

Artikel 10: te laat verstrekken van inlichtingen

1. Indien belanghebbende informatie die van belang is voor de verlening van bijstand of de voortzetting daarvan niet binnen de door burgemeester en wethouders daartoe gestelde termijn heeft verstrekt, wordt onder toepassing van artikel 54 van de wet een maatregel opgelegd ter hoogte van 5 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand.
2. Van het opleggen van de maatregel als bedoeld in het eerste lid kan worden afgezien en worden volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing ter zake het niet binnen de daartoe gestelde termijn verstrekken van informatie, tenzij het te laat verstrekken van inlichtingen, plaatsvindt binnen een periode van twee jaar te rekenen vanaf de datum waarop eerder aan de belanghebbende een schriftelijke waarschuwing is gegeven.
3. De maatregel als bedoeld in het eerste lid wordt niet opgelegd indien het een aanvraag langdurigheidstoelage of bijzondere bijstand betreft.

Hoofdstuk 4: Het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht

Artikel 11: Inlichtingenplicht

1. Indien belanghebbende zijn inlichtingenplicht zoals bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de wet niet of niet behoorlijk is nagekomen door onjuiste of onvolledige mededelingen te doen en dit heeft geleid tot een ten onrechte verstrekt bedrag aan bijstand, wordt de uitkering verlaagd.
2. Bij toepassing van artikel 17, eerste lid, van de wet dient als 'onverwijld' te worden verstaan: bij de eerste periodieke verklaring.

3. Indien belanghebbende is ontheven van de verplichting van het inleveren van de periodieke verklaring, dient bij toepassing van artikel 17, eerste lid, van de wet als 'onverwijld' te worden verstaan: voor het einde van de lopende kalendermaand.

Artikel 12: De hoogte en duur van de maatregel

1. Indien het schenden van de inlichtingenplicht heeft geleid tot een ten onrechte verstrekt bedrag aan bijstand, bedraagt de maatregel bedoeld in artikel 6, eerste lid, 10 procent van de bijstandsnorm gedurende de periode dat de gedraging heeft plaatsgevonden.
2. Van het opleggen van een maatregel als bedoeld in het eerste lid kan worden afgezien en worden volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing ter zake van het niet of niet behoorlijk nakomen van de verplichting, tenzij het niet of niet behoorlijk nakomen van de verplichting plaatsvindt binnen een periode van twee jaar te rekenen vanaf de datum waarop eerder aan de belanghebbende een schriftelijke waarschuwing is gegeven.

Artikel 13: Uitzondering bij het opleggen van de maatregel wegens schending van de inlichtingenplicht

1. Indien de maatregel bedoeld in artikel 7, tweede lid niet of niet volledig kan worden opgelegd over de periode dat de gedraging heeft plaatsgevonden, wordt deze maatregel opgelegd over het toekomstige recht op bijstand.
2. Indien de maatregel bedoeld in het eerste lid niet binnen een termijn van vijf jaar nadat het besluit tot het opleggen van de maatregel is ingehouden, komt de maatregel te vervallen.

Artikel 14: Overige bepalingen schending inlichtingenplicht

1. De maatregel wegens schending van de inlichtingenplicht wordt niet opgelegd zolang de gedraging wordt onderzocht door het openbaar ministerie en blijft definitief achterwege indien ter zake een strafvervolging is ingesteld en het onderzoek ter terechtzitting een aanvang heeft genomen dan wel het recht tot strafvervolging is vervallen ingevolge artikel 74 van het Wetboek van Strafrecht.
2. De maatregel wegens schending van de inlichtingenplicht wordt niet opgelegd na verloop van vijf jaren nadat de desbetreffende gedraging heeft plaatsgevonden.
3. De terugvordering voortvloeiend uit het opleggen van een maatregel bedoeld in artikel 7, eerste lid, kan bij gebreke van tijdige betaling verhoogd worden met de wettelijke rente en de op de invordering betrekking hebbende kosten.

Hoofdstuk 5: Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

Artikel 15: Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

1. Indien belanghebbende tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan heeft getoond, wordt de bijstand verlaagd.
2. De maatregel als bedoeld in het eerste lid bedraagt 10 procent van de bijstandsnorm. De duur van de maatregel is afhankelijk van de termijn dat men hierdoor langer bijstandsafhankelijk is:
 - korter dan 3 maanden - duur verlaging 1 maand;
 - van 3 maanden tot 6 maanden - duur verlaging 3 maanden;
 - van 6 maanden en langer - duur verlaging 6 maanden.

Hoofdstuk 6: Zeer ernstige misdragingen

Artikel 16: Zeer ernstige misdragingen

Indien belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt jegens burgemeester en wethouders of hun ambtenaren en anderen aan wie zij taken gedelegeerd en/of gemandateerd hebben op grond van de wet, wordt een maatregel opgelegd van 100 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand. De hoogte van de maatregel is:

1. voor het vertonen van hinderlijk gedrag, 10 % van de bijstandsnorm gedurende een maand;
2. voor verbaal geweld, 20 % van de bijstandsnorm gedurende een maand;

3. voor ernstige bedreigingen en intimidatie, 50 % van de bijstandsnorm gedurende een maand;
4. voor fysiek geweld, 100 % van de bijstandsnorm gedurende een maand.

Hoofdstuk 7: Verplichtingen zelfstandigen

Artikel 17: Doelmatige bedrijfs- of beroepsuitoefening

Indien de zelfstandige niet voldoet aan de verplichtingen zoals bedoeld in artikel 38, eerste lid, van het Besluit bijstandsverlening zelfstandigen 2004, wordt een maatregel opgelegd van 10 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand.

Artikel 18: Het niet naar behoren voeren van een administratie

Indien de zelfstandige de administratie niet binnen de gestelde termijn zoals bedoeld in artikel 38, tweede lid, van het Besluit bijstandsverlening zelfstandigen 2004 overlegt, wordt een maatregel opgelegd van 10 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand.

Artikel 19: Het niet nakomen van de arbeidsverplichting

Indien aan de zelfstandige onder toepassing van artikel 38, derde lid, van het Besluit bijstandsverlening zelfstandigen 2004 de verplichting tot arbeidsinschakeling zoals bedoeld in artikel 9 van de wet niet of onvoldoende nakomt, wordt een maatregel opgelegd onder toepassing van artikel 3 en 4 van deze verordening.

Hoofdstuk 8: Overige verplichtingen

Artikel 20: Het niet verlenen van de gevraagde medewerking

Indien belanghebbende niet de gevraagde medewerking heeft verleend die nodig is voor de uitvoering zoals bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de wet, wordt na toepassing van artikel 54 van de wet een maatregel opgelegd van 10 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand.

Artikel 21: Het niet tonen van een identiteitsbewijs

1. Indien belanghebbende op verzoek niet een identiteitsbewijs kan tonen zoals bedoeld in artikel 17, derde en vierde lid, van de wet wordt de bijstand onder toepassing van artikel 54 van de wet geweigerd dan wel beëindigd;
2. Indien belanghebbende het identiteitsbewijs toont binnen de gestelde termijn wordt er geen maatregel opgelegd.

Artikel 22: Nadere verplichtingen

Indien aan belanghebbende een of meerdere verplichtingen zoals bedoeld in artikel 55 van de wet zijn opgelegd en deze niet in voldoende mate worden nagekomen, wordt een maatregel opgelegd van 10 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand.

Hoofdstuk 9: Slotbepalingen

Artikel 23: Inwerkingtreding

De afstemmingsverordening treedt in werking op 1 november 2007.

Artikel 24: Citeertitel

Deze verordening kan worden aangehaald als: Afstemmingsverordening 2007.

TOELICHTING BIJ DE REGELING

ALGEMEEN

In tegenstelling tot de oude bijstandswet waarin het sanctiebeleid (maatregelen en boeten) wettelijk was geregeld, verplicht de wet Wet werk en bijstand (WWB) de gemeente om zelf beleid vast te stellen ten aanzien van de rechten en de plichten van de cliënt. De raad dient mede met het oog op de rechtszekerheid van de cliënt het eigen beleid in een verordening vast te leggen.

Artikel 18 WWB bevat de opdracht aan gemeenten om een maatregelenbeleid in een verordening vast te leggen.

In het eerste lid van artikel 18 wordt gesproken over het afstemmen van de bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van de belanghebbende. In deze bepaling wordt benadrukt dat het vaststellen van de hoogte van de uitkering en de daaraan verbonden verplichtingen voor de uitkeringsgerechtigden maatwerk is, waarbij recht wordt gedaan aan de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van uitkeringsgerechtigden. In tweede lid wordt een directe koppeling gelegd tussen de rechten en verplichtingen van uitkeringsgerechtigden: het recht op een uitkering is altijd verbonden aan de plicht zich in te zetten om weer onafhankelijk van de uitkering te worden. Dit betekent dat de vaststelling van de hoogte van de uitkering niet alleen afhangt van de toepasselijke uitkeringsnorm en de beschikbare middelen van de belanghebbende, maar ook van de mate waarin de opgelegde verplichtingen worden nagekomen. Wanneer het college tot het oordeel komt dat een bijstandsgerechtigde zijn verplichtingen niet of in onvoldoende mate nakomt, wordt de uitkering verlaagd. Er is dus geen sprake van een bevoegdheid, maar van een verplichting. Alleen wanneer iedere vorm van verwijtbaarheid ontbreekt, ziet het college af van zo'n verlaging. Verlaging van de uitkering moet plaatsvinden overeenkomstig een door de gemeenteraad vast te stellen verordening. Dit is de afstemmingsverordening.

In de afstemmingsverordening (artikel 8, lid 1, onder b, WWB) legt de gemeente haar beleid vast op welke wijze de bijstand wordt verlaagd indien de belanghebbende een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont voor de voorziening in het bestaan dan wel de uit de wet voortvloeiende verplichtingen niet of onvoldoende nakomt, waaronder begrepen het zich zeer ernstig misdragen jegens burgemeester en wethouders of hun ambtenaren.

De afstemmingsverordening komt voor WWB-uitkeringsgerechtigden in de plaats van de twee algemene maatregelen van bestuur, het Maatregelenbesluit Abw, loaw en loaz en het Boetebesluit socialezekerheidswetten welke wél worden gehandhaafd voor de IOAW en de IOAZ.

Een aparte doelgroep zijn de (startende) zelfstandigen. Het Rijk is voornemens de bijstandsverlening aan zelfstandigen neer te leggen in een aparte wet. Vooruitlopend op deze zelfstandigenwet waar het streven van is dat het per 1 januari 2006 in werking treedt, zijn de bepalingen die in de Abw waren opgenomen voor deze doelgroep niet meer vastgelegd in de WWB maar in het nieuwe Besluit bijstandsverlening zelfstandigen 2004 (Bbz 2004). Voor zover er in het Bbz 2004 niet wordt afgeweken van de WWB, is de WWB van toepassing op zelfstandigen. In het Bbz 2004 zijn geen bepalingen opgenomen ten aanzien van verlagingen, waardoor deze afstemmingsverordening ook van toepassing op deze doelgroep. De maatregelen als gevolg van specifieke verplichtingen van zelfstandigen zijn vastgelegd in Hoofdstuk 7 van deze verordening. Dit hoofdstuk zal na invoering van de zelfstandigenwet komen te vervallen.

In deze afstemmingsverordening wordt bestaand beleid vooralsnog, daar waar mogelijk, gehandhaafd. Toch zijn er als gevolg van het wegvallen van de Boetebesluit en de mogelijkheid om de uitkering te verlagen bij agressie ook nieuwe bepalingen opgenomen. Ook is de terminologie ten aanzien van de verplichtingen tot arbeidsinschakeling, welke eerst waren vastgelegd in het Maatregelenbesluit, aangepast aan de Wet werk en bijstand.

Hoofdstuk 1: Algemeen

Artikel 1: Begripsomschrijving

Lid 1

De begrippen die in de verordening worden gebruikt hebben een gelijkkluidende betekenis als de omschrijving in de WWB.

Bijstandsnorm

Onder bijstandsnorm wordt verstaan de wettelijke norm inclusief gemeentelijke toeslag of verlaging en inclusief vakantietoeslag.

Belanghebbende

In de verordening wordt het begrip 'belanghebbende' gebruikt. Dit begrip wordt in artikel 1:2 van de Algemene wet bestuursrecht omschreven als 'degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken'. In het geval van gehuwden zijn beide echtgenoten belanghebbende; beiden hebben een rechtstreeks belang bij een besluit van burgemeester en wethouders inzake de verlening van bijstand.

Artikel 2: Het opleggen van een maatregel

Lid 1

De WWB verbindt aan het recht op een bijstandsuitkering de volgende verplichtingen:

1. Het tonen van voldoende besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan (artikel 18, tweede lid).
2. De plicht tot arbeidsinschakeling (artikel 9). Deze plicht bestaat uit twee soorten verplichtingen:
 - de plicht om naar vermogen algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen en deze te aanvaarden;
 - de plicht gebruik te maken van een door het college aangeboden voorziening gericht op ondersteuning bij arbeidsinschakeling. Deze verplichtingen zullen nader moeten worden uitgewerkt in specifieke verplichtingen die zijn toegesneden op de situatie en mogelijkheden van de bijstandsgerechtigde. De re-integratieverordening die elke gemeente moet opstellen, vormt de juridische basis voor opleggen van deze specifieke verplichtingen. Deze verplichtingen zullen in het besluit tot het verlenen van bijstand moeten worden neergelegd.
3. De informatieplicht (artikel 17, eerste lid). Op een uitkeringsgerechtigde rust de verplichting aan het college op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling te doen van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op zijn arbeidsinschakeling of het recht op bijstand.
4. De medewerkingsplicht (artikel 17, tweede lid). Dit is de plicht van uitkeringsgerechtigden om desgevraagd het college de medewerking te verlenen die redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van de wet. De medewerkingsplicht kan uit allerlei concrete verplichtingen bestaan, zoals:
 - toestaan van huisbezoek;
 - het meewerken aan een psychologisch onderzoek.

Artikel 18, tweede lid, noemt een gedraging die in ieder geval een schending van de medewerkingsplicht inhoudt: 'het zich jegens het college zeer ernstig misdragen'. De Wet SUWI legt ook verplichtingen op aan uitkeringsgerechtigden. Het betreft de verplichting om alle gevraagde gegevens en bewijsstukken aan de Centrale organisatie werk en inkomen te verstrekken die nodig zijn voor de beslissing door het college (artikel 28, tweede lid Wet SUWI) en de verplichting om op verzoek of onverwijld uit eigen beweging alle feiten en omstandigheden mee te delen aan de Centrale organisatie werk en inkomen, waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op het recht op bijstand, het geldend maken van het recht bijstand of de hoogte of de duur van de bijstand.

Lid 2

In de afstemmingsverordening zijn voor allerlei gedragingen die een schending van een verplichting betekenen, standaardmaatregelen vastgesteld in de vorm van een vaste (percentuele) verlaging van

de bijstandsnorm. In het tweede lid is de hoofdregel neergelegd: het college dient een op te leggen maatregel af te stemmen op de individuele omstandigheden van de belanghebbende en de mate van verwijtbaarheid. Deze bepaling brengt met zich mee dat het college bij elke op te leggen maatregel zal moeten nagaan of gelet op de individuele omstandigheden van de betrokken uitkeringsgerechtigde afwijking van de hoogte en de duur van de voorgeschreven standaardmaatregel geboden is. Afwijking van de standaardmaatregel kan zowel een verzwaring als een matiging betekenen.

Dit betekent dat het college bij het beoordelen of een maatregel moet worden opgelegd, en zo ja welke, telkens de volgende drie stappen moet doorlopen: Stap 1: vaststellen van de ernst van de gedraging. Stap 2: vaststellen van de verwijtbaarheid. Stap 3: vaststellen van de omstandigheden van de uitkeringsgerechtigde.

De ernst van de gedraging komt tot uitdrukking in het standaardpercentage waarmee de bijstand wordt verlaagd. Wat betreft de beoordeling van de mate van verwijtbaarheid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 6.

Artikel 3: De berekeningsgrondslag

Lid 1

In dit lid is het uitgangspunt vastgelegd dat een maatregel wordt opgelegd over de bijstandsnorm. Onder de bijstandsnorm wordt verstaan de wettelijke norm, inclusief gemeentelijke toeslag of verlaging en inclusief vakantietoeslag.

Lid 2

Onderdeel a: de 18 tot 21-jarigen ontvangen een lage jongerennorm, die indien noodzakelijk wordt aangevuld door middel van aanvullende bijzondere bijstand in de kosten van levensonderhoud. Indien de maatregel alleen op de lage jongerennorm wordt opgelegd, zou dit leiden tot rechtsongelijkheid ten opzichte van de 21-jarigen.

Artikel 4: Het besluit tot opleggen van een maatregel

Het verlagen van de bijstand omdat een maatregel wordt opgelegd, vindt plaats door middel van een besluit. Wanneer de maatregel bij een lopende uitkering wordt opgelegd, wordt een besluit tot vaststelling van de algemene bijstand op grond van artikel 45 WWB genomen. Wordt een maatregel met terugwerkende kracht opgelegd, dan moet een besluit tot herziening van de bijstand worden genomen (artikel 54, derde lid). Tegen beide besluiten kan door de belanghebbende bezwaar en beroep worden aangetekend. In dit artikel wordt aangegeven wat in het besluit in ieder geval moet worden vermeld. Deze eisen vloeien rechtstreeks voort uit de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en dan met het motiveringsbeginsel. Het motiveringsvereiste houdt onder andere in dat een besluit kenbaar is en van een deugdelijke motivering wordt voorzien.

Artikel 5: Afzien van het opleggen van een maatregel

Lid 1

Het afzien van het opleggen van een maatregel 'indien elke vorm van verwijtbaarheid' ontbreekt, is geregeld in artikel 18, tweede lid, WWB.

Beoordeeld dient te worden of men als gevolg van de ernst van het feit en de gedraging, bijvoorbeeld afhankelijk van de zwaarte van de gedraging, omvang van de gevolgen of zoveelste recidive wil afwijken van de standaardverlaging.

De mate van verwijtbaarheid dient altijd in de beoordeling meegenomen te worden. Hierbij dient de vraag gesteld te worden in hoeverre belanghebbende op de hoogte was/kon zijn van zijn verplichtingen, alsmede de psychische gesteldheid van belanghebbende. Bij het ontbreken van iedere verwijtbaarheid wordt er geen verlaging opgelegd.

Bij de omstandigheden van belanghebbende dient overwogen te worden of de individuele financiële omstandigheden van belanghebbende aanleiding zijn om af te wijken van de standaardmaatregel.

Een andere reden om af te zien van het opleggen van een maatregel is dat de gedraging te lang geleden heeft plaatsgevonden (verjaring). Omwille van de effectiviteit ('lik op stuk') is het nodig dat een maatregel spoedig nadat de gedraging heeft plaatsgehad, wordt opgelegd. Om deze reden wordt onder b. geregeld dat het college geen maatregelen opgelegd voor gedragingen die langer dan één jaar geleden hebben plaatsgevonden. Voor gedragingen die een schending van de informatieplicht inhouden en als gevolg waarvan ten onrechte bijstand is verleend of een te hoog bedrag aan bijstand is verleend, geldt in de verordening een verjaringstermijn van vijf jaar. Met deze termijn wordt aangesloten bij de termijn die staat in artikel 14e van de Algemene bijstandswet in verband met het opleggen van een boete wegens niet-nakoming van de informatieplicht. Een termijn van vijf jaar ligt voor de hand gelet op de ernst van de gedraging (fraude) en gelet op het feit dat de gemeente vaak tijd nodig zal hebben om de omvang van de fraude (het benadelingsbedrag) vast te stellen.

Lid 2

Hierin wordt geregeld dat het college kan afzien van het opleggen van een maatregel indien het daarvoor dringende redenen aanwezig acht. Wat dringende redenen zijn, is afhankelijk van de concrete situatie en kan dus niet op voorhand worden vastgelegd.

Lid 3

Het doen van een schriftelijke mededeling dat het college afziet van het opleggen van een maatregel wegens dringende redenen is van belang in verband met eventuele recidive.

Artikel 6: Ingangsdatum en tijdvak

Lid 1

Een maatregel wordt in principe naar de toekomst opgelegd. Dit wil zeggen dat de verlaging na constatering direct geëffectueerd wordt zonder herziening van het recht. Uitzondering is de verlaging wegens schending van de inlichtingenplicht (Hoofdstuk 4 van deze verordening), welke met terugwerkende kracht wordt opgelegd.

Lid 2

Wanneer een uitkeringsbedrag nog niet (volledig) aan de bijstandsgerechtigde is uitbetaald, kan het praktisch zijn om de verlaging van de uitkering te verrekenen met het bedrag dat nog moet worden uitbetaald. In dat geval moet de bijstand wel worden herzien en teruggevorderd.

Lid 3

Dit lid regelt dat een maatregel voor bepaalde tijd wordt opgelegd. Door een maatregel voor een bepaalde periode op te leggen, weet de uitkeringsgerechtigde die met een maatregel wordt geconfronteerd waar hij aan toe is. Het college kan na afloop van de periode waarvoor de maatregel is getroffen opnieuw een maatregel opleggen. Hiervoor is dan wel weer een apart besluit nodig. Wordt een maatregel voor een langere duur dan drie maanden opgelegd, dan zal het college de maatregel aan een herbeoordeling moeten onderwerpen. Dit is geregeld in artikel 18, derde lid WWB. Gemeenten mogen zelf bepalen wanneer die herbeoordeling plaatsvindt, als dat maar gebeurt binnen drie maanden nadat het besluit is genomen. Bij zo'n herbeoordeling hoeft niet opnieuw een besluit te worden genomen, waarbij alle relevante feiten en omstandigheden opnieuw tegen het licht worden gehouden. Een marginale beoordeling volstaat: het college moet beoordelen of het redelijk is dat de opgelegde maatregel wordt gecontinueerd. Daarbij kan worden gekeken naar de omstandigheden waarin betrokkene verkeert, maar bijvoorbeeld ook of de betreffende persoon nu wel aan zijn verplichtingen voldoet.

Artikel 7: Samenloop van gedragingen

Lid 1

De regeling voor de samenloop van gedragingen heeft betrekking op verschillende gedragingen van een bijstandsgerechtigde die (min of meer) gelijktijdig plaatsvinden. De regeling geldt dus niet voor een bepaalde gedraging die verschillende schendingen van verplichtingen met zich meebrengt. Indien sprake is van schending van meerdere verplichtingen door één gedraging, dan dient voor het toepassen van de maatregel te worden uitgegaan van de gedraging waarop de zwaarste maatregel van toepassing is.

Lid 2

Indien er binnen één jaar na een eerste verwijtbare gedraging sprake is van herhaald verwijtbaar gedrag wordt de grotere mate van verwijtbaarheid tot uitdrukking gebracht in een verdubbeling van de duur van de maatregel.

Met eerste verwijtbare gedraging wordt de eerste gedraging verstaan die aanleiding is geweest tot een maatregel, ook indien de maatregel wegens dringende redenen niet is geëffectueerd.

Bij toepassing van recidive is niet altijd duidelijk van welk tijdstip moet worden uitgegaan, het tijdstip van de feitelijke gedraging of van het opleggen van de maatregel. Met "als verwijtbaar aangemerkte gedraging" wordt aangegeven dat een gedraging eerst beoordeeld dient te worden alvorens deze als verwijtbaar aangemerkt kan worden. Met andere woorden, bepalend is het tijdstip van het opleggen van de maatregel cq de verzenddatum van de beslissing.

Recidive kan slechts een keer worden toegepast. Indien belanghebbende na een tweede verwijtbare gedraging wederom herhaald verwijtbaar gedrag vertoont, dient de verlaging in plaats van een verdubbeling van de duur bij recidive, vastgesteld te worden op basis van de ernst van het feit en de gedraging en de mate van de verwijtbaarheid individueel vastgesteld te worden in plaats van een verdubbeling van de duur bij recidive.

Hoofdstuk 2: Geen of onvoldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen of behouden van werk

Artikel 8: Categorieën

Lid 1

De Wet werk en bijstand stelt werk boven inkomen. Alle inspanningen van de cliënt en de gemeente dienen gericht te zijn op arbeidsinschakeling. Onder arbeidsinschakeling wordt verstaan het verrichten van algemeen geaccepteerde arbeid zonder dat daarbij gebruik wordt gemaakt van een daarop gerichte voorziening die door de gemeente wordt aangeboden.

In beginsel is iedereen verplicht om naar vermogen algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen en te aanvaarden. Er worden geen beperkende voorwaarden gesteld aan de aard en de omvang van het werk en de aansluiting op opleiding en ervaring, maar alle arbeid die maatschappelijk aanvaard is dient geaccepteerd te worden. Deze algemene omschrijving van de plicht tot arbeidsinschakeling is vastgelegd in artikel 9 van de wet.

Er worden vier categorieën onderscheiden. Bij de indeling ervan is uitgegaan dat de ernst van het feit toeneemt naarmate de gedraging concretere gevolgen heeft voor het niet verkrijgen of behouden van betaalde arbeid.

Lid 2

De eerste categorie, onderdeel a, betreft de formele verplichting om zich als werkzoekende in te schrijven bij het CWI en ingeschreven te doen blijven.

De tweede categorie betreft de verplichting tot een actieve opstelling op de arbeidsmarkt, de eigen verantwoordelijkheid van de belanghebbende om bijvoorbeeld voldoende te solliciteren en te voldoen aan een oproep.

In de derde categorie gaat het om gedragingen die direct een aanleiding vormen tot een beroep op bijstand of het zonder noodzaak langer voortduren daarvan. Het gaat hier om het stellen van niet verantwoorde beperkingen ten aanzien van de aanvaardbare arbeid en om gedragingen die de kansen op arbeidsinschakeling verminderen. Voorbeelden van deze categorie zijn negatieve gedragingen bij sollicitaties en onvoldoende meewerken aan het opgesteld trajectplan waaronder ook sociale activering verplicht kan worden gesteld.

De vierde categorie betreft het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid alsmede door eigen toedoen voorafgaand aan de aanvraag betaalde arbeid niet behouden dan wel tijdens de bijstand deeltijd arbeid niet behouden.

Artikel 9: De hoogte en duur van de maatregel

Lid 2

Het gaat om individuele gevallen waar zeer ernstige verwijtbaarheid is door het onvoldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid.

Een voorbeeld van een zeer ernstige verwijtbaarheid is als een cliënt een dag voor het verstrijken van zijn 6 maanden contract zelf ontslag neemt en daardoor werkloos wordt en geen recht meer heeft op een voorliggende voorziening. Bij 1 dag langer werken (en beëindiging contract werkgever) heeft cliënt tenminste recht op 6 maanden WW. Er zal wel altijd onderzoek gedaan moeten worden naar de reden achter zeer ernstige verwijtbaarheid.

Hoofdstuk 3: Te laat verstrekken van inlichtingen

Artikel 10: Te laat verstrekken van inlichtingen

Lid 1

Indien de cliënt de informatie niet verstrekt binnen de gestelde juridische termijn, wordt hij op grond van artikel 54 lid 2 van de wet verzocht het verzuim binnen een gestelde termijn te herstellen (de zogenaamde hersteltermijn) en wordt hij in kennis gesteld dat er een maatregel wordt toegepast indien hij hier niet aan voldoet. Indien de informatie niet binnen de gestelde termijn wordt verstrekt, is er op basis van deze verordening een maatregel van de uitkering aan de orde.

Lid 2

Indien inlichtingen te laat zijn aangeleverd of te laat een uitkering is aangevraagd, en de overtreding niet heeft geleid tot het ten onrechte of tot een te hoog verleend bedrag van uitkering, kan er afgezien worden van het opleggen van een maatregel en in plaats daarvan een schriftelijke waarschuwing worden geven. Indien belanghebbende binnen een periode van 2 jaar wederom zijn inlichtingenplicht te laat nakomt, dient er wel een maatregel te worden toegepast.

Het geven van een schriftelijke waarschuwing is een bevoegdheid. Indien belanghebbende willens en wetens zijn inlichtingenplicht niet correct is nagekomen met als doel geldelijk gewin, kan er direct een maatregel worden opgelegd rekeninghoudend met de ernst van het feit en de gedraging.

Een schriftelijke waarschuwing is geen maatregel. Dit wil zeggen dat bij herhaling in principe een maatregel wordt opgelegd zonder toepassing van recidive.

Bij samenloop van maatregel oplegging wordt de zwaarste maatregel ten uitvoer gebracht en blijft de minder zware maatregel achterwege.

Lid 3

Bij de langdurigheidstoeslag, bijzondere bijstand of hulpfonds dient belanghebbende eerst een verzoek tot een aanvraag in, waarna hij de inlichtingenstaat krijgt toegezonden welke binnen een gestelde termijn volledig ingevuld, ondertekend en voorzien dient te worden van alle gevraagde bewijsstukken. Indien het formulier niet wordt geretourneerd binnen de gestelde termijn, wordt er een rappelbrief verzonden met de mededeling dat het verzoek buiten behandeling wordt gelaten. Er is in dit geval nog geen sprake van een aanvraag.

Indien de aanvraag middels retournering van de inlichtingenstaat wel is ingediend, maar niet alle bewijsstukken overlegd zijn, wordt er een hersteltermijn geboden. Indien belanghebbende in deze termijn de gegevens niet overlegt, wordt de aanvraag niet in behandeling genomen.

De genoemde drie onderdelen kunnen zowel door uitkeringsgerechtigden als door niet-uitkeringsgerechtigden aangevraagd worden. Het opleggen van een maatregel zou rechtsongelijkheid scheppen tussen beide groepen. Immers een maatregel wordt opgelegd over de bijstandsnorm, terwijl deze werkwijze niet is toe te passen bij niet-uitkeringsgerechtigden.

Hoofdstuk 4: Het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht

Artikel 11: Inlichtingplicht

Lid 1

In artikel 17 lid 1 WWB is de algemene inlichtingenplicht vastgelegd inzake de verlening van de bijstand, maar heeft ook betrekking op de arbeidsinschakeling. Deze maatregel heeft met name betrekking op inlichtingenfraude, maar kan ook toegepast worden bij bijvoorbeeld het niet melden van vrijwilligerswerk.

Lid 2

In artikel 17 lid 1 is bepaald dat belanghebbende op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling doet van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op zijn arbeidsinschakeling of het recht op bijstand. Om ongestructureerde meldingen te voorkomen, wordt onder 'onverwijld' de eerste periodieke verklaring verstaan.

Lid 3

Een kleine groep uitkeringsgerechtigden is ontheven van de verplichting van het inleveren van de periodieke verklaring. Om ongestructureerde meldingen te voorkomen, wordt onder 'onverwijld' verstaan: voor het einde van de lopende maand.

Artikel 12: De hoogte en duur van de maatregel

Lid 1

Bij de vaststelling van de verlaging wegens inlichtingenfraude komt de ernst van de gedraging tot uitdrukking in de duur. Indien belanghebbende gedurende X maanden inkomsten heeft verzwegen, wordt de maatregel van 10% gedurende X maanden opgelegd over de periode dat de gedraging feitelijk heeft plaatsgevonden. Dit houdt in dat de maatregel met terugwerkende kracht wordt opgelegd middels een herziening van het recht op bijstand over de maanden waarop de gedraging betrekking heeft. Voor deze mogelijkheid is hier gekozen ter voorkoming dat de maatregel bij beëindiging aan het recht niet geëffectueerd kan worden.

Lid 2

De bevoegdheid tot het geven van een waarschuwing bij het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht is gelijk aan de bevoegdheid tot het geven van een waarschuwing bij het te laat verstrekken van informatie. Zie hiervoor de toelichting artikel 5, lid 2.

Artikel 13: Uitzondering bij het opleggen van de maatregel wegens schending van de inlichtingenplicht

Lid 1

Indien de verstrekte uitkering lager is dan 10 % van de bijstandsnorm, kan de maatregel niet of niet volledig geëffectueerd worden. Er kan namelijk niet meer teruggevorderd worden dan er aan uitkering is verstrekt. In deze gevallen kan de maatregel over een toekomstig recht worden opgelegd. Dit geldt ook wanneer er voor het volledige uitkeringsbedrag is gefraudeerd en de uitkering wordt beëindigd. Indien belanghebbende op een later tijdstip wederom een uitkering aanvraagt, kan de maatregel alsnog worden uitgevoerd.

Bijvoorbeeld: belanghebbende ontvangt sedert 1 juli 2006 een uitkering. In juni 2007 wordt geconstateerd dat belanghebbende sedert 1 februari 2007 inkomsten heeft boven de norm waardoor de uitkering per 1 februari 2007 wordt beëindigd. Per 15 september 2008 vraagt belanghebbende wederom een uitkering aan. De maatregel met terugwerkende kracht kan niet worden geëffectueerd, er is geen recht gedurende de periode dat de gedraging heeft plaatsgevonden. Bij het nieuwe recht ingaande 15 september 2008 kan er een maatregel worden opgelegd van 10 % gedurende 4 maanden. Belanghebbende dient bij het besluit van de beëindiging van de uitkering en/of de terugvordering van de ten onrechte genoten uitkering op de hoogte gesteld te worden dat er een maatregel opgelegd kan worden over een eventueel toekomstig recht op bijstand.

Net als bij alle overige maatregelen kan er afgeweken worden van de standaardmaatregel.

Lid 2

Bij een maatregel over een toekomstig recht is het van belang dat er een termijn wordt vastgesteld. Bepalend is het tijdstip van het genomen besluit. Bijvoorbeeld inkomstenfraude boven de norm over de periode 01-02-2004 t/m 31-05-2004 wordt geconstateerd in maart 2007. In mei 2007 wordt het besluit tot terugvordering en opleggen van de maatregel over een toekomstig recht genomen. Deze maatregel kan vervolgens geëffectueerd worden tot mei 2012.

Artikel 14: Overige bepalingen inlichtingenplicht

Lid 1

In principe dient er bij fraude vanaf € 6.000,- (brutobedrag inclusief de af te dragen of afgedragen loonheffing en premies) aangifte gedaan te worden bij het Openbaar Ministerie (OM) en dient er een proces-verbaal opgemaakt te worden. Als het OM een zaak in termen van strafrechtelijke bewijsbaarheid niet accepteert, bijvoorbeeld omdat er vormfouten zijn gemaakt, of dit nadeel becijfert op minder dan € 6.000,00, wordt de gemeente geïnformeerd en zal er alsnog een maatregel opgelegd dienen te worden.

Indien er ter zake van hetzelfde feit een strafvervolging is ingesteld, wordt het opleggen van de maatregel opgeschort zolang het OM de gedraging onderzoekt. Indien er strafvervolging is ingesteld die zover is gevorderd dat het onderzoek ter terechtzitting een aanvang heeft genomen dan wel er een schikking heeft plaatsgevonden op grond van art. 74 Sr, blijft de maatregel definitief achterwege.

Lid 2

Een maatregel wegens schending van de inlichtingenplicht wordt uit het oogpunt van rechtszekerheid niet opgelegd indien de overtreding 5 jaar of langer geleden heeft plaatsgevonden.

Lid 3

Dit lid is een uitwerking van artikel 58 lid 4 van de wet. Ook bij niet tijdige betaling van de extra terugvordering voortvloeiend uit het opleggen van de maatregel wegens inlichtingenfraude kunnen de kosten die voortvloeien uit additionele werkzaamheden, noodzakelijk om tot invordering te komen, voor rekening van de belanghebbende worden gebracht.

Hoofdstuk 5: Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

Artikel 15: Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

Lid 1

Onder tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan wordt verstaan: dusdanige gedragingen die tot (meer) bijstandsbehoefte geleid hebben, anders dan de overige expliciet genoemde gedragingen in deze afstemmingsverordening. Hieronder valt onder meer het op onverantwoorde wijze interen van vermogen, onderbedeling bij echtscheiding, niet verzekerd zijn tegen brandschade of wettelijke aansprakelijkheid jegens derden. Deze gedragingen kunnen qua ernst dermate verschillen dat het niet mogelijk is om hier een standaardmaatregel voor toe te passen.

Lid 2

Er is hier overeenkomstig een bestaande praktijk voor gekozen om voor de hoogte van de maatregel een standaardpercentage toe te passen en de ernst van de gedraging uit te drukken in de duur van de maatregel.

Bij de vaststelling van de duur van de maatregel dient beoordeeld te worden hoe lang betrokkene onafhankelijk van bijstand zou zijn gebleven, indien hij/zij wel voldoende besef van verantwoordelijkheid had getoond. Hier worden richtlijnen gegeven ten aanzien van de duur. Dit laat onverlet de mogelijkheid om af te wijken van duur en/of hoogte op basis van de mate van verwijtbaarheid en de individuele omstandigheden van de belanghebbende.

Hoofdstuk 6: Ernstige misdragingen

Artikel 16: Zeer ernstige misdragingen

Onder de term 'zeer ernstige misdragingen' kunnen diverse vormen van agressie worden verstaan, zij het dat er sprake moet zijn van verwijtbaarheid en van gedrag dat in het normale menselijke verkeer in alle gevallen als onacceptabel kan worden beschouwd. Gemeenten kunnen alleen een maatregel opleggen indien er een verband bestaat tussen de ernstige misdraging en (mogelijke) belemmeringen voor de gemeente bij het vaststellen van het recht op een uitkering. Vandaar dat in dit artikel wordt bepaald dat de zeer ernstige misdragingen moeten hebben plaatsgevonden onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van WWB.

In artikel 18, tweede lid, van de wet wordt gesproken over 'het zich jegens het college zeer ernstig misdragen'. Dit betekent dat alleen (zeer) agressief gedrag tegenover leden van het college en hun ambtenaren aanleiding zijn voor het opleggen van een maatregel. Er kan dus geen maatregel worden opgelegd als een klant zich agressief heeft gedragen tegenover een medewerker van een andere organisatie die belast is met de uitvoering van de WWB (bijvoorbeeld een re-integratiebedrijf). Het is dat geval wellicht wel mogelijk om een maatregel op te leggen wegens het niet of onvoldoende gebruikmaken van een voorziening gericht op arbeidsinschakeling (artikel 9, derde lid, van deze verordening).

Bij het vaststellen van de maatregel in de situatie dat een uitkeringsgerechtigde zich ernstig heeft misdragen, zal gekeken moeten worden naar de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Wat betreft het vaststellen van de ernst van de gedraging, kunnen de volgende vormen van agressief gedrag in een opeenvolgende reeks (steeds ernstiger) worden onderscheiden:

Onder zeer ernstige bedreigingen wordt verstaan:

- Hinderlijk gedrag: gedrag dat als hinderlijk wordt ervaren;
- Verbaal geweld: schelden, discrimineren, grof taalgebruik, buitengewoon hinderlijk gedrag;
- Ernstige bedreigingen en intimidatie: openlijke of subtiele bedreiging in een gesprek, schriftelijk of telefonisch;
- Fysiek geweld: agressie gericht op persoon, goederen of het gebouw;

Voor het bepalen van verwijtbaarheid van de misdraging zal gekeken moeten worden naar de omstandigheden waaronder de misdraging heeft plaatsgehad. In dit verband is het relevant een onderscheid te maken tussen *instrumenteel geweld* en *frustratiegeweld*. Van instrumenteel geweld is sprake als iemand het toepassen van geweld bewust gebruikt om een bepaald doel te bereiken (bijvoorbeeld het verkrijgen van een uitkering). Agressie die ontstaat door onmacht, ontevredenheid, onduidelijkheid en dergelijke kan worden aangeduid met frustratieagressie. Het zal duidelijk zijn dat de mate van verwijtbaarheid bij instrumenteel geweld in beginsel groter is dan bij frustratiegeweld.

Het opleggen van een maatregel staat geheel los van het doen van aangifte bij de politie. Het college legt een maatregel op, terwijl de functionaris tegen wie de agressie zich richtte aangifte kan doen bij de politie.

Hoofdstuk 7: Verplichtingen zelfstandigen

Artikel 17: Doelmatige bedrijfs- of beroepsuitoefening

Aan een zelfstandige kunnen op grond van artikel 38 lid 1 Bbz 2004 specifieke verplichtingen gericht op een doelmatige bedrijfs- of beroepsuitoefening worden opgelegd. Het stellen van deze verplichtingen is aan de orde wanneer er sprake is van gebreken in de bedrijfsvoering en wanneer, zonder aanpassing hiervan, de voortzetting van het bedrijf of beroep in gevaar komt. Aangezien het uiteindelijke doel van de Bbz 2004 is dat de zelfstandige middels zijn bedrijf of beroep zelf in de kosten van verdere exploitatie en zijn levensonderhoud kan voorzien, is de hoogte van de maatregel vastgesteld conform een gedraging van de vierde categorie.

Artikel 18: Het niet naar behoren voeren van een administratie

Op grond van artikel 38 lid 2 van de Bbz 2004 is de zelfstandige verplicht om binnen 6 maanden na afloop van het boekjaar uit eigen beweging of op verzoek van het college zijn administratie te overleggen. Indien hij hier na het geven van een hersteltermijn niet aan voldoet, kan er een maatregel worden toegepast. De maatregel is gelijk aan de algemene verplichting tijdig overleggen van gegevens.

Artikel 19: Het niet nakomen van de arbeidsverplichting

Indien een beroep of bedrijf tijdelijk (d.w.z. gedurende ten minste een halfjaar) niet kan worden uitgeoefend, dient de zelfstandige te proberen in het bestaan te voorzien door naar arbeid in dienstbetrekking uit te zien. In die situatie worden middels een beschikking de verplichting tot arbeidsinschakeling opgelegd. Bij het niet of niet voldoende meewerken aan deze verplichting, wordt de maatregel afhankelijk van de feitelijke gedraging vastgesteld conform artikel 3 en 4 van de verordening.

Hoofdstuk 8: Overige verplichtingen

Artikel 20: Het niet verlenen van de gevraagde medewerking

Lid 1

Onder het niet verlenen van de gevraagde medewerking die nodig is voor de uitvoering is een algemene medewerkingsverplichting verstaan die zowel geldt ten aanzien van de arbeidsinschakeling als de verlening van de bijstand. Een algemene medewerkingsverplichting is onder andere het toestaan van een aangekondigd huisbezoek, voor zover relevant voor de bepaling van het recht cq de hoogte van de bijstand.

Bij het niet verlenen van de gevraagde medewerking wordt de cliënt in de gelegenheid gesteld om alsnog binnen de hersteltermijn (artikel 54 WWB) zijn medewerking te verlenen. Indien de cliënt hier aan voldoet is er sprake van een maatregel van 10 procent. Indien de cliënt desondanks geen medewerking verleent, wordt de uitkering geweigerd dan wel beëindigd.

Artikel 21: Niet tonen van een identiteitsbewijs

Indien een belanghebbende ook na het geven van een hersteltermijn weigert een identiteitsbewijs te tonen, terwijl dit wel relevant is, dan wordt de bijstand geweigerd dan wel beëindigd.

Indien de belanghebbende tijdens de aanvraagprocedure geen (geldig) identiteitsbewijs heeft, wordt er een redelijke juridische termijn gegeven. Wanneer er in deze termijn geen bewijs wordt overlegd, wordt de aanvraag buiten verdere behandeling gelaten. Indien hij wel een bewijs overlegt, wordt er geen maatregel toegepast.

Artikel 22: Noodzakelijke betalingen

Wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de belanghebbende zonder hulp niet in staat is tot een verantwoorde besteding van zijn uitkering, kan hem de verplichting opgelegd worden om mee te werken aan derdenbetalingen, budgetbeheer e.d. Indien belanghebbende als gevolg van een onverantwoorde besteding bijzondere bijstand aanvraagt voor schulden, zal deze aanvraag afgewezen dienen worden.

Hoofdstuk 9: Slotbepalingen

Artikel 23: Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking op 1 november 2007. Vanaf deze dag is de Afstemmingsverordening Wormerland, ingegaan op 1 september 2004, niet meer van toepassing.